

των φυλακών, που αναλαμβάνουν τη σχετική έρευνα, σε συνεννόηση με τους Τούρκους συνάδερφούς τους.

— Άδικα θα προσπαθήσετε να βρείτε τα κόκκαλά τους, απαντούν οι Τούρκοι δεσμοφύλακες. Δεν θα τα βρείτε ποτές...

Οι δεκάδες, άλλωστε, φιάλες από υδροχλωρικό οξύ, που βρέθηκαν μετά τον αγώνα στην έπαυλη μέσα των φυλακών — που χρησίμευε και σαν αποθήκη των γεωργικών της εργαλείων — ερμηνεύουν και υποθεμελιώνουν τους ισχυρισμούς των Τούρκων συναδέλφων τους. Οι Άγγλοι με ένα σωλήνα στο νιόσκαφο τάφο έλιωναν με το υδροχλωρικό οξύ, το ασίτ, που έχυναν, ακόμη και τα κόκκαλα των θαμένων μέσα — καθώς τις σάρκες φρόντιζαν να τις διαλύσουν με στρώμα από ασβέστη που έχυναν στο σώμα του νεκρού σχεδόν ταυτόχρονα μαζί με την ταφή του.

****

Ο ΤΕΥΚΡΟΣ με την ομάδα των συγκατάδικων που στράφηκε απ' τις αγγλικές φυλακές, μέλος της πρώτης βουλής του κυπριακού λαού, αποθέτει — ενώ η μπάντα της αστυνομικής δύναμης παιανίζει κι ένα σώμα στρατού απονέμει τιμές μέσα σε μια επίσημη και συγκινητική τελετή — το δάφνιο στεφάνι από μέρους των συγκατάδικων του, αμίλητος ενώ με χέρι τρεμάμενο και μάτια βουρκωμένα σημειώνει στο βιβλίο προσκυνητών που ανοίχτηκε: «Λευτεριάς λίπασμα οι πρώτοι νεκροί».

Στη σκέψη του Τεύκρου ξανάρχονται οι λιπές μα αδρές τούτες γραμμές σερνάμενες απ' το χέρι τ' άτρεμο του θεμελιωτή της καινούργιας Ρωμιοσύνης, του Γιάννη Μακρυγιάννη:

— Κι όταν οι λίγοι αποφασίσουν να πεθάνουν, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν...

Στη χαμένη μου Πατρίδα

Ω! Πού να στρέψω και να μη σε θυμηθώ
 Πού να περπατήσω και να μη σ' αναπολήσω
 Όμορφη, χαμένη μου, γλυκειά, Πατρίδα Εσύ;
 Την ημέρα καθιστή σ' αναπολώ
 Τη νύκτα στ' όνειρο μου σε θωρώ
 Είμαι κοντά σου, μαζί σου ζω.
 Σαν ξυπνήσω τόνειρο φεύγει μαζί και Συ
 Φαίνεσαι σαν μια σκιά!
 Τρέχω, τρέχω, προσπαθώ να σε προφθάσω
 Μα πως μπορώ να φθάσω μια σκιά;
 Μόνο σαν γενή τόνειρο πραγματικότης
 Σαν γενή η λύπη χαρά
 θα δοξάσω από τα βάθη της ψυχής μου
 Τον Παντοδύναμο Θεό
 Θα φωνάξω και θα ειπώ
 Είδα τι πεθυμώ Θεέ μου Σ' ευχαριστώ!